

ne mellem eurolandenes nationale valutaer ikke kan svinge mere, men vi skal bare huske hele tiden, at den fysiske valuta – selve euroen – vil først være til stede, så vi kan have den i hånden, den 1. januar 2002.

Eurolandene i Økofinrådet vil samtidig med hele denne proces om beslutningerne indstille de personer, der skal udgøre direktionen for Den Europæiske Centralbank, ECB, og eurolandenes regeringer vil i løbet af maj/juni måned formelt udpege direktionen. Det vil ske efter høring af Europa-Parlamentet og det Europæiske Monetære Institut, EMI, og herefter vil ECB og det, der hedder det europæiske system af centralbanker være oprettet, og EMI vil blive nedlagt.

Et af de overordnede mål i EU-samarbejdet er at fremme en bæredygtig vækst med høj beskæftigelse. Beskæftigelsesambitionerne er store i EU, og eurolandene ser ØMU'en som et centralt instrument, et middel til at opnå nogle mål med. ØMU'en skal hjælpe til at skabe en bedre økonomisk politik og dermed medvirke til at opnå de mål, som jeg nævnte lige før, dvs. en bedre økonomisk udvikling og en bedre beskæftigelse.

Erfaringerne siden 1970'erne har vist, at en uhensigtsmæssig sammensætning af den økonomiske politik har haft store negative indflydelser, især på beskæftigelsen. Vi har set høj inflation, høje renter, store underskud, voksende gæld og stor arbejdsløshed, og det er der ikke nogen lande i EU der ønsker at gentage.

ØMU'en går ud på at tilvejebringe spilleregler for en bedre økonomisk politik og en bedre samordning, så man trækker på samme hammel og ikke modarbejder hinanden. Målet er netop at undgå tidligere tiders manglende balancer, f.eks. med en for stram pengepolitik og en deraf følgende for høj rente og en for lempelig finanspolitik. Dette sker også for at undgå, at EU-landene »eksporterer« deres problemer, f.eks. ledighed, til andre lande ved at devaluere deres egen valuta, som vi jo selv har oplevet og haft erfaringer med, når f.eks. Sverige har devalueret den svenske krone.

Alle de kommende eurolande vil være med i den fælles pengepolitik, og de enkelte eurolande har fortsat ansvaret for deres egen finans- og strukturpolitik. Derfor får finanspolitikken en vigtigere rolle at spille som et middel til at stabilisere udviklingen i eurolandene.

Danmark er som alle EU-landene fra starten af tredje fase forpligtet til at undgå det, der kal-

des uforholdsmæssig store budgetunderskud. Hvis eurolandene ikke overholder den forpligtelse, kan de pålægges sanktioner, dvs. bøder; men det kan ikke ske over for de lande, der ikke er med i euroen, f.eks. Danmark.

Danmark deltager ligesom alle andre EU-lande også i det, vi har kaldt stabilitets- og vækstpagten. Den betyder konkret, at alle skal fastsætte et mellemfristet budgetmål, som det hedder, for de samlede offentlige finanser. Målet skal indebære, at landene har overskud eller er tæt på balance på mellemlang sigt, dvs. hen over 4-5 år. Det har Danmark i øvrigt gjort helt frivilligt allerede fra det første danske konvergensprogram fra marts 1994, fordi vi synes, det er sundt fornuft.

Hr. Keld Albrechtsen taler om, at Tyskland stiller skærpede krav om den økonomiske politik i forbindelse med den diskussion, der pågår lige nu om en konklusionstekst, der skal fremlægges til beslutning en weekend i maj. Den tekst er under forhandling, og den er ikke færdig; men i det, jeg så i går i Luxembourg, er der ikke tale om nogen nye økonomiske krav, men om en opsummering af de krav, vi allerede kender, og et forslag om, at eurolandene fremlægger deres stabilitetsprogrammer – det var det, der tidligere hed konvergensprogrammer – allerede i slutningen af dette år og ikke venter med det til næste år.

Vi har i Danmark ført det, vi kalder en stabilitetsorienteret økonomisk politik i en hel del år, og det har bidraget til, at Danmark i dag har stigende beskæftigelse, offentligt overskud, lav inflation, lav rente, stabil valutakurs og stabil vækst. Det er også baggrunden for, at regeringen er tilfreds med det nye valutasamarbejde, som hedder ERM 2. Det er beregnet for landene uden for euroen, og det skal gælde fra den 1. januar 1999.

Det er regeringens mål at fortsætte den fastkurspolitik, der har været grundlaget for den gode økonomiske udvikling i Danmark og den højere beskæftigelse, og derfor er det også regeringens mål at knytte kronen tæt til euroen, ligesom kronen i dag er knyttet tæt til D-Marken. Vores strategi vil derfor ikke ændres, når de andre lande overgår til euroen. Den økonomiske politik, som Danmark fører i dag, vil også være den, vi fører efter den 1. januar 1999.

Den danske politik skal være mere ambitiøs end politikken i landene i euro-området af hensyn til troværdigheden af fastkurspolitikken i Danmark og det finanspolitiske råderum, dvs.